

[Knud Kristensen.]

for disse år. Jeg vil håbe, at den højtærede undervisningsminister ikke samtidig med at indføre en ny retskrivning også indfører en ny tidsregning, så at vi nu skal regne med tre finansår, hvor vi hidtil har regnet med to. Men ikke blot er hans udtalelse efter mit skøn uklar og nærmest uforståelig, den er også urigtig, han siger nemlig senere — sp. 5002 — følgende:

„Det, der er sket ved det ændringsforslag, som er stillet til tillægsbevillingslovsforslaget, er en forøgelse af bevillingen i forhold til, hvad den var på det budget, som var forelagt — det er forelagt af Knud Kristensen-regeringen —, et budget på 2 mill. kr., som jeg har fået sat op med over ½ mill. kr.“

Heraf må man få den forståelse, at vi har villet bevilge 2 mill. kr., men at den nuværende regering har forhøjet det, vi havde i sinde at bevilge, med over ½ mill. kr. Det er imidlertid så urigtigt som tænkes kan. Gentagne gange efter krigen, også under det nuværende ministerium, har man ganske mekanisk opført det beløb, som fandtes på sidste års finanslov, på det nye års forslag, og først når man kom igennem finansåret eller hen til begyndelsen af det nye finansår eller undertiden et stykke ind i det, har man fået en beregning over, hvad udgifterne ville andrage i dette, og så har man opført dette beløb på budgettet. Medens vi hidtil har sat det til det, vi og de sagkyndige mente var nødvendigt for at røgte de opgaver, der skulle røgtes, så har den nuværende regering ikke gjort noget tilsvarende, den skar bevillingerne ned, så de ikke svarede til det, der skulle bruges. Jeg vil her gerne minde om, at en række politiske personer, også indenfor regeringspartiet og indenfor regeringen, på forhånd har udtalt sig i stærke vendinger om, hvad man ville gøre på det kulturelle område, det, man ville mene var nødvendigt, skulle blive bevilget. Jeg minder også om, at i åbningstalen, som blev holdt forrige år, var der netop en passus om, at dette område ville man navnlig tage sig af. Ikke desto mindre har det vist sig, at denne hjertelighed og offervillighed ikke var slet så stor i gerning, som man gav udtryk for i ord.

Den højtærede statsminister var i marts måned i Stockholm og holdt der en tale, som jeg kan sige jeg havde den glæde at høre i radioen, fordi den blev rundkastet. I den tale sagde den højtærede statsminister noget, som jeg syntes var ganske udmærket. Han sagde bl. a., at han talte ikke som regeringschef, men som partileder. Når man

nu ved, hvilken opstandelse, hvilken krigsdans de ærede partiførere, radikale og socialdemokrater og Christmas Møller, opførte, når jeg tilkendegav, at jeg ikke talte på statens vegne, må man forbavses over, at der ikke er sket noget i den anledning. De har holdt sig fuldstændig stille; det var noget, der var ganske utænkeligt tidligere, det kunne en statsminister ikke gøre, han måtte tale som statsminister. Jeg vil sige til den højtærede statsminister, at her udtalte han sig virkelig ærligt. Han kan ikke rejse rundt og kun oplade munden, når han har hele rigsdagen eller et flertal bag sig; det lader sig ikke gøre for en minister, hvis han er en personlighed, kun at sige sin mening om vigtige spørgsmål, når han er sikker på at have et flertal i rigsdagen bag sig. Derfor er det forstandigt at sige det på forhånd, således at folk ved, i hvilken egenskab han taler. Men hvad har de ærede partiets repræsentanter sagt? Det har jeg ikke hørt noget som helst om, skønt talen har været refereret i danske blade; jeg har ganske vist set det i et blad, som er specialist i valgløgne, men jeg har selv hørt talen, så det må vel nok passe. Hvad siger de nu til det? De har ikke sagt noget som helst derom. Og hvad siger den højtærede udenrigsminister? Han er ikke tilstede og kan ikke sige noget i dag — om han kan sige noget senere, ved jeg ikke, han er ikke meget tilbøjelig til at udtale sig om sådanne forhold; jeg går ud fra, at han først udtaler sig, når han er gået ud af denne regering og måske er gået ind i en anden med en hel anden politik.

Må jeg sige med hensyn til den sydslesvigske politik og det sydslesvigske spørgsmål, at valget i Sydslesvig mener jeg er i allerhøjeste grad beundringsværdigt, når vi erkender, hvilke vanskeligheder de har, hvilken fare de udsætter sig for dernede. Tænk Dem, mine herrer, ærede medlemmer, om vi her i landet gik til valg og det var således, at et parti ved sin agitation, ved sin stemmeafgivning måske udsatte sine tilhængere for at blive sat udenfor arbejdet, udenfor erhverv, udenfor embeder og for at få sine boliger beslaglagt i højere grad end sine medborgere, fordi man var dansk og vedkendte sig dette. Tror man ikke, at en sådan tilstand ville have reduceret en stemmeafgivning med sådanne konsekvenser ganske overordentlig betydeligt? Jeg føler mig overbevist derom. I Sydslesvigs danskes stemmetal er også sket en reduktion, men ganske lille, og de, som er skeptiske over for disse folk, har heri et vidnesbyrd — måske ikke afgørende, der skal vel længere tid til, men dog et vidnesbyrd — om, at her står en befolk-